

КОНРАД ФИАЛКОВСКИ НУЛЕВО РЕШЕНИЕ

Превод от полски: Малина Иванова, 1969

chitanka.info

Трясъкът, тътнежът на разчупените спойки, скърцането на разкъсаната броня — всичко беше отминало. Тишина. Тази тишина, в която се вслушваше Еми, не беше обикновена лунна тишина. Виждаше лицето на Корот, изкривено в гримаса зад прозрачния шлем, лицето на Нор, сведено ниско над масата на фона на външния екран, в който ослепително белите скали хвърляха черни, лишени от подробности сенки. Знаеше, че те също чакат, вслушани в съскането, едва доловимото съскане на изтичащия навън въздух.

— Държи — каза най-после Корот — тази стара, прогнила лунна консервена кутия, все пак издържа.

— Газонепроницаемите прегради са се затворили автоматично след удара... — Нор се изправи и погледна екрана — все пак не удари управлението на базата.

— Как смяташ, болид ли беше?

— Все пак не беше като сблъскване със Земята...

— А дезинтегриращите устройства на базата, цялото осигуряване... Дезинтеграторите имат обсег стотици метра...

— Това беше болид, болид — повтори той още веднъж, — а не дребен метеор, който се изпарява в силовото поле на дезинтегратора.

— Интересно... защо нямаше алармен сигнал... — Корот стана и свали от главата си шлема.

„Това не е важно — помисли Еми — поне в този момент.“

— Нима това е важно? — запита тя. — По добре да проверим преподавателя...

Сега вече Нор ѝ обърна внимание:

— Погледни екрана, Еми. Виждаш ли там, зад камъка... това е главата на емитера. Но ако е било болид, би трябвало да го забележат спътниците за метеорна защита и да изчислят мястото на падане...

Вече знаеше, че няма да повикат централата и няма да чуят приглушения глас на дежурния автомат. Погледна Корот и разбра, че и той едва сега е забелязал разбитата глава.

— Добре, че поне бяхме тук — каза първа, преди Корот да успее да се обади. — И то защото трябваше да чуем предаването на централата. Централата много добре подбира времето за предаване — стараше се да се усмихне, но те не забелязаха.

— И защо трябваше да удари базата! — Корот ходеше напред-назад между нишата, където висяха вакуумните скафандри, и стената с

матово-блестящи екрани за телевизионна връзка с централата. — Виж, на Земята, на Земята щеше да изгори в атмосферата, на десетки километри над повърхността. — Той се спря и ги изгледа.

— Да, но вероятността да улучи базата... — Еми млъкна.

— Вероятността... — Корот се наведе над креслото ѝ. — Не те ли вълнува сега нещо по-сериозно? Държиш се, сякаш си още в аудиторията на Академията за космонавтика на Земята. Тук е Луната... ясно ли ти е?

— Спокойно, Корот, знаем това. — Нор дори не се обърна и продължаваше да гледа скалите в екрана.

— Като слушам всичко това...

— Не се нервирай, Корот. В това състояние употребяваш повече кислород. — Тя го погледна така, че той се надигна и се отмести, а след това се вгледа в екрана. — Нор също гледа към скалите и също като мен се надява... но вероятността...

— Задушно е. — каза Корот.

— Концентрацията на въглероден двуокис се увеличава. Тук е индикаторът — Нор се наведе над уредите, — но регенераторите останаха отгатык.

— Всичко остана отгатык и аварийната радиостанция...

— Аварийната радиостанция е в автоматичния разпределител на базата. Той не е разрушен, щом включи газонепроницаемите прегради. Значи, е разрушен само проходът и външните съоръжения на базата... — Еми беше убедена, че точно така е станало.

— Точно в прохода ли трябваше да попадне...

— Може би предпочиташ да беше ударил бронята? — Нор започваше да се ядосва.

„Отдавна вече нямаше да ни има“ — помисли си Еми.

— Колко кислород имаме още? — запита тя, защото не искаше Корот да отговаря.

— Тук за някакви три часа и за още шест — в бутилките на скафандрите.

— Ще ни открият ли?

— Съмнявам се — Нор отговори след дълга пауза.

— Тогава да излезем навън. Няма какво да правим в тази камера. Тук са само входният шлюз и шкафовете със скафандри...

— Това, Корот, винаги ще успеем да направим.

„Нор е прав — помисли Еми — ще загубим въздуха, този въздух, който още дишаме.“

— Но навън можем да изстреляме ракети, да повикаме помощ с предавателите на нашите скафандри... — Корот говореше все по-високо.

— Тук сме на невидимата от Земята страна на Луната. Тук ракетни полети практически няма. — Нор подчертаваше с характерния за него начин завършека на изразите. — Така, че вероятността, някой да приеме нашите слаби сигнали от предавателите е нищожно малка.

— И ти започваш като Еми. Вероятност, та вероятност... Какво ме засяга вероятността! Като седим тука, само хабим кислорода!

— А пък светлинните сигнали — Нор не промени тона си, — светлинните сигнали ще бъдат просто незабележими. Тук е осветената страна на Луната.

„Прав е“ — помисли си Еми.

— Нор е прав — каза тя.

Корот се спря, седна в креслото и запита тихо:

— Тогава какво да правим? — А след малко добави: — Другата седмица трябваше да бъда на семинар в главната база...

— Може и да бъдеш... — каза Еми — имаме известни шансове.

— Но имаме също толкова шансове да останем тук. Разбра ли?!

„Разкисна се — помисли Еми. — Разкисна се като първокурсник в кабинета на тишината.“

— Космонавтите не говорят глупости — каза тя. — В Академията за космонавтика не се учат такива неща, Корот. Още от времето на Гагарин се знае, че най-важната черта на космонавта е самообладанието...

— Гледай си работата, Еми. Говориш като стария Зодиак на лекции. Тук не ти е Академията...

— Там е работата, практикант Корот. Това вече не е Академията, затова остави глупостите. Спектакли можеш да разиграваш и на Земята в тесен семеен кръг. Ясно ли е?!

„Говоря високо, прекалено високо — помисли си тя в същия момент. — А Корот няма да прави цирк в семеен кръг. Малко шансове има... Аз също... Сега на Земята сигурно мръква и майка ми мие чиниите след вечерята. Прозорецът на кухнята гледа към реката, а над

реката виси сърпът на Луната. «Погледни Дей, там е сестра ти Еми» — казва майка ми. А тук е задушно. Интересно, как е кислородът...“

— Как е кислородът?

Никой не отговори.

— Ама късмет, фатална история. Първата ни самостоятелна задача... и такъв глупав край — сега Корот говореше шепнешком, на себе си, и това дразнеше най-много.

— Нор, дали той някога ще се стегне? — Еми го каза тихо, но така, че Корот замлъкна.

— Наистина, Корот, правиш впечатление на психически неустойчив — Нор говореше спокойно, почти безстрастно.

— Да не ви казвам колко ме засяга какво впечатление ви правя...

— И такива ги приемат в Академията... — Еми сви рамене и погледна Корот в упор.

— Имат лоши тестове на приемния изпит — обясни Нор.

— Не се прави на герой Нор, чуваш ли?! Да ти пикая на самообладанието. Страх те е, но обезателно искаш да изглеждаш като положителен космонавт от юношески филм...

— Не е твоя работа...

— Какво, не те ли е страх? И двамата не се страхувате, а? И всичко ли ви е все едно? И предварително се радвате на хубавото погребение на Луната в присъствието на делегация от Академията...

— Спокойно! Казах, че не е твоя работа. И млъкни най-сетне.

— Той не може... С крясъци си вдига самочувствието...

— Смени плочата, Еми, да не ти кажа нещо лошо. Знаеш какво мисля за теб. Още в академията...

Нор го пресече:

— Ако веднага не се укротите, ви оставям тук, слагам скафандъра и излизам. По този начин сигурно няма да се спасим.

— Прав си Нор, но... — Еми искаше да добави още нещо, но той я прекъсна:

— Никакво „но“. Започваме делова дискусия... Първо, какви са шансовете да ни открият случайно в близките няколко часа?

— Никакви... — веднага отговори Корот.

— Имай пред вид, че това е първата ни самостоятелна задача...

— И ти си мислиш, Нор, че можем да разчитаме на помощ от нашите опекуни от академията... Зодиак и сие? Не се шегувай.

Помниш ли, че Зодиака винаги казваше: „Космонавтът може да разчита на себе си и единствено на себе си.“

— Трябва да признаеш, че винаги спазваше това правило, дори на упражненията във вакуум... — добави Нор.

— И толкова повече сега, когато завършихме академията и сме космонавти...

— Въпреки всичко... Това е първата ни задача... — Еми говореше несигурно, но знаеше, че трябва да говори така. — Чувала съм от Зон, онзи, който завърши преди две години, че те понякога помагат.

— Как така помагат? — Нор я гледаше с внимание.

— Е, така, ако нещо при младите практиканти не е в ред...

— Еми, не се увличай. Може да е говорил за Космическата помощ. Тези помагат, но първо трябва някак да ги уведомиш...

— Значи, се връщаме към изходната точка... — Корот отиде до екрана. — И на вас ли ви е горещо? — запита.

— По-скоро задушно. А може и двете. Ако този метеор е повредил охлаждането на базата...

— Тогава допълнително ще се сварим — довърши Корот.

— Глупости. Знаеш колко трудно се поврежда охлаждането. Пък и при нужда ще сложим скафандрите и ще включим тяхната климатизация... Впрочем, тук температурата спокойно може да се вдигне с още двайсет-трийсет градуса... Тогава, Корот, ще се почувстваш като в камерата за високи температури.

— Точно така се чувствам.

— Лъжеш се. Тези няколко часа, които ни остават, температурата може да се вдигне с няколко, най-много с десет градуса...

— Виж я, тя пак...

— Права си, Еми, но това не е важно...

— Какво тогава е важно?

— Как да се измъкнем оттук — отговори Нор след едва забележима пауза.

И тогава тя чу звук. Кратък, висок тон. какъвто издава внезапно ударен клавиш на пиано.

— Какво, какво е това... — погледна към Нор, който замря полуобърнат.

— Изглежда въвн има някой — каза Корот, — все пак дойдоха.

— Чуваш ли, някой сигнализира...

— Къде може да бъде? На екрана няма никой — каза Еми.

— Я оставете. Да се обадим. Чуваш ли Нор?

Нор не отговори веднага. Говореше тихо, бавно.

— Не искам да ви тревожа, но това са металните спойки — разширяват се... Изглежда, все пак температурата се вдига.

— Сигурен ли си? — запита Еми, но вече знаеше, че Нор е прав.

— Уви, така е. Така звъни внезапно нагретият корпус на ракета.

— С други думи, космонавти, не се заблуждавайте, няма никой

— Корот късо се засмя.

— По-скоро да разчитаме на себе си.

— Както гледам, това няма много да ни помогне.

Звукът прозвуча трети път късо, рязко.

— Прав си. Сега е ден, лунен ден, а температурата на бронята е надхвърлила сто градуса... а охлаждане няма.

— И въздух няма. Как са там индикаторите, Нор?

— Зле.

— Може би да сложим скафандрите? — предложи Еми.

— Това винаги ще успеем...

— Но мисленето в атмосфера на въглероден двуокис...

— Не е до въглеродния двуокис. Просто нищо няма да успеем да измислим, или сме глупаци, кръгли идиоти и трябва да седим на Земята, а не да се правим на космонавти.

— За теб е съвсем сигурно, Корот.

— Пак започвате... — Нор внезапно млъкна. Гледаше прекалено внимателно, сякаш действително можеше да види нещо повече от скали, звезди и черно космическо небе. — Елате тук, бързо! — Нор продължаваше да гледа в екрана.

Корот беше пръв, Еми застана зад тях.

— Струва ми се, че виждам нещо, там, пред онази голяма скала... Движи се...

„Нищо не виждам — помисли Еми. — Там е само скалата и сянката ѝ.“

— ... ей там, отляво... май е гъсенична машина.

— Аха, виждам... виждам! — Корот викаше.

Сега и Еми я вида. Пресече сянката на скалния връх и пълзеше сред разхвърляните наредко скали.

— Накъде отива?

— Предполагам, че е автоматичен вседеход от обслужването на селенофизичната мрежа — каза Нор.

— Да го спрем. Идва насам.

Всички се вгледаха в екрана мълчаливо. Металният бръмбар изпълзя от сянката и се понесе през осветената скална плоскост.

— Не, Корот, грешеш. Той заобикаля базата по пътя край скалите. — Нор загърби екрана и ги изгледа.

— Тези автомати — Еми говореше бавно — отговарят при повикване от телефонния...

— Кой ги знае — сви рамене Корот.

— Отговарят. Помня. Ти сигурно си летял с вихролет, вместо да седиш на занятия.

— Все едно. По-добре да вървим навън. Трябва да спрем някак този автомат. — Корот грабна шлема и натисна уплътнителите.

„Всъдеходът ще изчезне — помисли Еми. — Ще излезе от обсега на нашите предаватели и няма да го спрем.“

— Да вървим Нор — подкани тя.

— Не всички. Аз отивам, вие оставате.

— Защо? И аз идвам. — Корот беше вече при входа на външния шлюз.

— Оставаш. Не си потребен там.

— А ти?

— Аз поне знам как работи този автомат. Пък и по-принцип по-малко хора трябва да напускат базата.

— Оставай Корот. Нор е прав — каза Еми и си помисли, че би могла да остане сама в тишината на разрушената лунна база.

Корот стоеше нерешително.

— По-дай ми проводника, Еми — каза Нор. — Ще оставя навън радиостанция, просто един шлем от скафандър в който е монтирана и ще можем да се чуваме... Корот, помогни ми да сложа скафандъра.

В базата Нор никога не слагаше скафандър, подражавайки на старите космонавти, вярващи на своето провидение и късмет.

„Ако газонепроницаемите прегради не бяха издържали, вече нямаше да го има“ — помисли Еми.

— И шлема...

Нор натисна уплътнителите, вдигна шлема с радиостанцията и влезе в шлюза. Изходните прегради се затръшнаха, после чува още одарите на тежките вакуумни обувки по бронирания под на шлюзовата камера.

— Няма го, на екрана го няма — каза Корот. — Какво се тутка още?

— Сигурно отваря шлюза.

— Няма да успее. Този автомат ще се измъкне, няма да го догони... А, излезе най-послед.

Еми наблюдаваше фигурата в скафандър, която се носеше с дълги скокове напред, откъсвайки се всеки път от своята сянка, удължена, деформирана черна проекция върху скалите. Настрои приемника и чу свистящото дишане на Нор.

— ...автоматична, обади се... автоматична, обади се — викаше Нор.

„Вика, когато е на върха на параболата, която очертава шлема му при всеки скок — помисли Еми. — Тогава между него и станцията няма скали.“

Станцията се обади след третото повикване.

— Тук четвърта автоматична от югоизточния сектор на селенофизическата мрежа, приемам. — Гласоимитаторът на автомата беше примитивен, гласът звучеше деформиран, плосък.

— Дай „стоп“, дай „стоп“, дай „стоп“... — Нор бягаше и монотонно повтаряше повикването.

— Спря ли?

— Не зная, автоматът е доста далеч — отговори Корот и продължи да гледа в екрана. Да, спря. Спря! Виждам ясно...

Нор също го беше видял — сега вече вървеше. „Далече е, изглежда като малка движеща се кукла — помисли Еми. — Ще отиде до автомата, ще предаде сигнал за помощ...“

— Ще предаде сигнал за помощ и ще ни вземат от тук — каза тя. — И защо бяха всички тези истории...

— Откъде можем да знаем, че веднага ще се появи някакъв автомат.

— Космонавтите са длъжни да имат пред вид подобна възможност.

— Да, космонавтът винаги всичко е длъжен — Корот се засмя — съвсем, сякаш слушам Зодиака...

— Не се шегувай, Зодиака е плешив и една глава по-висок.

— Но извън това удивително си приличате.

— По-добре виж какво става с Нор — каза Еми. Беше ядосана.

— Наистина много дълго се пипка с този автомат. — Корот отиде до микрофона. — Нор, чуваш ли ме? Как е при теб?

— Зле. — Нор не каза нищо повече.

— Какво е зле?

— Какво стана, Нор? — Еми изтръгна микрофона от Корот. — Какво стана?

— Главният предавател на автомата е повреден.

— Хубава работа... Не можеш ли да предадеш?

— Не.

— А да го поправиш?

— Тъкмо опитвам, но едва ли ще успея. Този автомат е паднал някъде от скалите... цялата му страна е смачкана, предавателният блок е повреден.

— Значи ще си седим и ще мрем тук. — Корот се тръшна в креслото така, че амортизаторите изпищяха.

„И тук нищо. Автоматът — повреден, базата — разбита, тишина... тишина в приемника, тишина в пространството... проклета лунна тишина“ — помисли Еми и ѝ се доплака. Но си спомни, че космонавтка и само попита:

— Тогава какво ще правим, Нор?

— Чакай. Трябва да го огледам по-добре.

— Задушно ми е — каза Корот.

— Провери концентрацията на въглероден двуокис... или не, недей. И така нищо няма да се промени...

— Не, нищо не може да се направи — обади се Нор най-сетне.

— И тогава?

Нор замълча, после каза:

— Мисля да закарам този автомат до най-близката автоматична станция...

— Но това са десет часа път. Кислородът няма да стигне нито на теб, нито на нас. Това не е изход, Нор.

— Ще тръгна направо, а не по обикновения път.

— Ще се заблудиш!

— Няма страшно, сега е лунен ден, а аз имам карта.

„Цяло щастие е, че лунните карти са толкова подробни — помисли Еми. — На Земята не би преминал и няколко дерета само с карта. А тук са такива урви...“

— Няма да минеш урвите. Това е опасно — таза тя.

— А да виждаш друг изход? — обади се отзад Корот от креслото.

— Но защо... Защо ти, Нор?

— Защото вече съм навън. Излизането на всеки от вас значи нова загуба на кислород от базата...

— Логично — измърмори Корот.

— Но несправедливо! Сигурно си даваш сметка на какво се излага...

— Стига с тези дискусии. Ще гледам да поддържам връзка с вас, поне докато може...

— Тогава пожелаваме успех — каза Корот.

— Да беше казал, както винаги „чупи си главата“, май се страхуваш да не го взема много дословно...

Еми чуваше как Нор се смее с чужд, деформиран от микрофона смях. „А може и наистина да се смее така“ — помисли си.

Корот стана и отиде до екрана.

— Вече замина, тръгна направо към планините.

— Виждаш ли го още?

— Изчезна зад скалите.

Еми не гледаше екрана, нито мигация червен алармен сигнал за концентрация на въглероден двуокис.

— Нор, чуваш ли ме? — питаше.

— Чувам те чудесно. — Отговорът дойде веднага. — Пред мен е част от равнината, а после възвишенията... Ако успея, за три часа трябва да стигна до автоматичната станция... Повикай ме след малко. Не искам да изтощавам акумулаторите.

— Три часа и още един, докато пристигне помощта — каза Корот. — Ако изобщо пристигне...

„Да, той е прав — ако изобщо пристигне. Тези планини, бели, пламнали от слънцето върхове и черни долини, които не могат да бъдат осветени от жълтите светлини на всъдехода.“

— Страхувам се за него — каза тя. — Нали си селенист. Ходил си из лунните планини. Помниш онези пропасти и тесни скални площадки, скалите, които падат безшумно, съборени от най-лекото сътресение...

— Тогава ще зареже автомата и ще тръгне пеша...

— Няма да го остави. Познавам го. Ще се опита да премине. Пеша за три часа няма да стигне до станцията.

— Може да срещне някакъв автомат...

— Там, в планините? Там не ходят дори автоматите от селенофизичната мрежа.

Корот не отвърна.

„Той също не вярва, че Нор ще успее — помисли, — или просто не се е замислил върху това.“ Почака още малко, после повика Нор.

— Чувам те. Излизам пред планината... — приемът беше деформиран, отделните думи трудно се различаваха — когато изляза по-високо и скалите не закриват базата, ще ме чуеш по-ясно... Трябва да внимавам, теренът е доста неравен...

— Ако оставиш автомата и се опиташ да стигнеш пеша...

— Не, Еми, не е толкова страшно, обикновени неравности, малко скали...

— А по-нататък?

— Не зная. До седловината е още далеч... — внезапно млъкна.

— Какво стана?

— Виждам ракета. Приближава...

Искаше де му каже нещо, но Корот я изблъска от микрофона.

— Викай я... изстреляй ракета... Чуваш ли? — крещеше той.

— Тук... — Нор прекъсна рязко.

Еми чу още само пронизително скриптене.

„Ето, случи се“ — помисли си.

— Предавай! — реवेशе Корот.

„Не, няма да се обади“ — Еми беше вече сигурна.

— Нор, обади се, Нор! Нор, чуваш ли?! — повтаряше Корот. — Какво прави там? Сигурно нищо му няма...

— Автомата. Повикай автомата на телефония. — каза Еми.

— Автоматична, чуваш ли ме?... Автоматична... чуваш ли ме? — крещеше сега Корот.

Отговорът дойде само след миг.

— Тук четвър... автоматич... тук четвър... автоматич... тук четвър... автоматич...

Корот замря, наведен над микрофона.

„И той разбра“ — помисли тя.

Автоматът повтаряше:

— Тук четвър... автоматич... тук четвър... автоматич...

— Паднал е в пропаст — каза тя. — Загинал е!

— Угаси... този автомат... Еми...

Гледаше с празни очи пред себе си.

— Ами... ако само е изгубил съзнание и ние не можем да помогнем... — Тя намали мощността и автоматът замлъкна.

— Не е повикал ракетата и вече нямаме никакви шансове... никакви... И кислородът свършва...

„Да, трябва да го направя. Ще го направя. Впрочем и така е същото...“ — Еми стана и посегна към шлема.

— Къде отиваш? — сега Корот говореше тихо.

— При него... ще стигна по следите на веригите...

— Моля, останете в базата. Стига с тези необмислени решения.

— Това не беше гласът на Корот.

Креслата бяха меки, дълбоки като в ракети за далечен полет. Седящите в тях мъже бяха без скафандри, защото базата беше голяма, безопасна, вкопана дълбоко в скалите — тя приличаше повече на малко градче, отколкото на лунна база. На масичката до тях стоеше портативен мнемотрон. Близко стоящият мъж с едно движение угаси екрана му.

— Това е всичко, Ив — каза той.

— И какво стана после?

— Прибрахме го.

— И те ще ми стават космонавти! — Ив поклати глава и отпи кафе от останената до него чашка. — А хрумването на това момиче...

— Трябва да я разберем. За нея това беше шок.

— Съгласен съм, но ако им се беше случило наистина...

— Щяха да загинат... Понякога космонавтите загиват...

Замълчаха, после Ив отново попита:

— А онзи, другият... Корот? Защо той нищо не измисли?

— Той иначе е добро момче, но в академията никога не е блестял.

— Това не го оправдава... Аха Гот, сетих се — този Зодиак, когото споменавах, си ти, нали?

— Аха. У нас в академията всеки си има някакъв прякор. Аз пък този. Лош ли ти се струва?

— Защо, съвсем както трябва. Има и по-лоши.

— Е, да се върнем на въпроса. Какво да ги правим?

— Тяхната е ясна. Но какво да правим Нор? Смело момче...

— Смело — Гот сви рамене, — но смелостта не е всичко, поне за космонавта. За щастие не му се случи нищо сериозно. Загуби съзнание и сега кракът му е в гипс. Предлагам да се отнесем еднакво към цялата тройка.

— Съгласен.

Гор натисна копчето.

— Еми, Корот и Нор да се явят пред изпитната комисия — съобщи на коридора автоматът.

Влязоха и седнаха на приготвените кресла.

— Здравейте — каза Гот. — Радвам се, че ви виждам. Е, как е кракът, Нор? Още ходиш трудно. Радвай се, защото автоматът е по-зле. Отиде за претопяване. На теб ти провървя... А колкото до вашия изпит, трябва да ви кажа, че вашите колеги се справиха с положението, общо взето по-добре... казвам, общо взето... Тук бих искал да спомена най-интересните решения на обстановката, която режисирахме за вас, решенията на вашите колеги... Първата група решения са опит за промъкване вътре в базата, до аварийната радиостанция. Групата на Роунд хвърли върху купола на базата скала от склона, в който опира базата. През получения отвор се промъкнаха вътре. Групата на Тоз пък разблокира коридора, използвайки като взривен материал заряда на светлинните ракети и течния кислород от бутилките на скафандрите.

— Това е съвсем просто — Нор каза това тихо.

— Просто, когато вече е измислено. Наистина, спестихте ни ремонта на станцията, но с това не заслужихте похвала. Втората група решения засягат всъдехода, който пращахме, естествено, с повредена радиостанция...

— Нор все пак го използва — Еми каза това високо и погледна Гот в очакване.

Гот се узмихна само с края на устните:

— Използва го, но не както трябва. Ти самата правилно отбеляза там, в базата, че вероятността — чуваш ли, Корот — тук Гот погледна Корот, че вероятността за промъкване с него през планините е практически никаква...

— И тогава какво да го правим?

— Групата на Ватари използва атомния му реактор, предизвиквайки неголям термоядрен взрив. Впрочем той беше регистриран на една трета от лунната повърхност и освен нашите ракети там долетяха маса други от различни посоки... Най-чести са обаче опитите да се таранира бронята на базата с всъдехода и по този начин да се влезе вътре. Това не винаги се получава, но подобно решение признаваме за задоволително. И остава още една група, групата на нулевите решения. Към тях спадат тези решения, които не съдържат нищо конструктивно: и вашето е тук. Съжелявам, но комисията реши, че вашата тройка не е издържала изпита...

— Ако това ви се беше случило наистина, нямаше да останете живи — добави Ив.

— И така, няма да получите диплом на академията за космонавтика. Ще ви изпратим на по-нататъшна практика на луните на Юпитер.

— И там ли ще ни изпитват?

— Да. И се надявам, че този път вашето решение няма да бъде нулево. Защото в противен случай няма да станете космонавти никога! В космоса изобщо не може да се греша. Всяка грешка е последна. На изпита може да се сгреша, но само веднъж, не повече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.